

EBA/GL/2020/05

06.05.2020 r.

Wytyczne

dotyczące ograniczania ryzyka
kredytowego dla instytucji stosujących
metodę IRB z wykorzystaniem własnych
oszacowań LGD

1. Obowiązki w zakresie zgodności z przepisami i sprawozdawczości

Status niniejszych wytycznych

1. Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010¹. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 właściwe organy i instytucje finansowe muszą dołożyć wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych.
2. W wytycznych określono stanowisko EUNB w sprawie właściwych praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego lub sposobu, w jaki należy stosować prawo Unii w danym obszarze. Właściwe organy w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, do których wytyczne mają zastosowanie, powinny stosować się do wytycznych poprzez odpowiednie włączenie ich do swoich praktyk (np. poprzez zmianę swoich ram prawnych lub procesów nadzorczych), również gdy wytyczne są skierowane głównie do instytucji.

Wymogi dotyczące sprawozdawczości

3. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 właściwe organy mają obowiązek poinformować EUNB w terminie do dnia 28.10.2020 o tym, czy stosują się lub czy zamierzają stosować się do niniejszych wytycznych, albo podać uzasadnienie niestosowania się do nich. W razie nieprzekazania tej informacji w wyznaczonym terminie EUNB uzna, że właściwe organy nie stosują się do niniejszych wytycznych. Informacje należy przekazać poprzez wysłanie formularza dostępnego na stronie internetowej EUNB na adres compliance@eba.europa.eu z dopiskiem „EBA/GL/2020/05”. Informacje powinny przekazać osoby odpowiednio upoważnione do przekazywania informacji o stosowaniu się do wytycznych w imieniu właściwych organów. Do EUNB należy również zgłaszać wszelkie zmiany związane ze stosowaniem się do wytycznych.
4. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 przekazywane informacje są publikowane na stronie internetowej EUNB.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Przedmiot, zakres stosowania i definicje

2.1 Przedmiot

5. W niniejszych wytycznych określono wymogi dotyczące ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z odpowiednimi przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jak przewidziano w art. 108 ust. 2 rozporządzenia. Treść niniejszych wytycznych wynika również z ostatecznej wersji projektu regulacyjnych standardów technicznych EUNB dotyczących metodyki oceny IRB, EBA/RTS/2016/03 (RST dotyczące metodyki oceny IRB), z dnia 21 lipca 2016 r.²

2.2 Zakres stosowania

6. Niniejsze wytyczne stosuje się w odniesieniu do metody IRB, o której mowa w przepisach części trzeciej tytuł II rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w szczególności w odniesieniu do instytucji, którym zezwolono na stosowanie własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143 rozporządzenia.
7. W szczególności niniejsze wytyczne określają zasady uznawania ochrony kredytowej nierzeczywistej (zdefiniowanej w art. 4 ust. 1 pkt 59 rozporządzenia (UE) nr 575/2013) zgodnie z art. 160 ust. 5, art. 161 ust. 3, art. 163 ust. 4, art. 164 ust. 2 i art. 183 rozporządzenia oraz uznawania ochrony kredytowej rzeczywistej (zdefiniowanej w art. 4 ust. 1 pkt 58 rozporządzenia) zgodnie z art. 166 i 181 rozporządzenia.

2.3 Adresaci

8. Niniejsze wytyczne skierowane są do właściwych organów określonych w art. 4 ust. 2 ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 oraz do instytucji finansowych określonych w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1093/2010.

2.4 Definicje

9. O ile nie określono inaczej, pojęcia stosowane i zdefiniowane w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dyrektywie 2013/36/UE i wytycznych dotyczących szacowania wartości PD, szacowania wartości LGD oraz postępowania z ekspozycjami cechującymi się niewykonaniem zobowiązania, EBA/GL/2017/16 („wytyczne EUNB dotyczące szacowania PD i LGD”) mają w niniejszych wytycznych takie samo znaczenie.

² Odniesienia do artykułów RST dotyczących metodyki oceny IRB zostaną zastąpione odniesieniami do rozporządzenia delegowanego, na podstawie którego przyjmowany jest ostateczny projekt RST dotyczących metodyki oceny IRB EUNB w momencie jego publikacji w Dzienniku Urzędowym UE.

3. Wdrożenie

3.1 Data rozpoczęcia stosowania

10. Niniejsze wytyczne stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r. Do tego czasu instytucje powinny włączyć wymogi określone w niniejszych wytycznych do swoich systemów ratingowych, natomiast właściwe organy mogą przyspieszyć ich wdrożenie według własnego uznania.

4. Przepisy ogólne

11. Zgodnie z art. 108 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje stosujące metodę IRB z wykorzystaniem własnych oszacowań straty z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD) zgodnie z art. 143 ust. 2 rozporządzenia mogą uznawać ograniczenie ryzyka kredytowego zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 rozporządzenia. Instytucje mogą uznawać ograniczenie ryzyka kredytowego zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zgodnie z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 3 rozporządzenia i zgodnie z niniejszymi wytycznymi.
12. Do celów art. 181 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wszelkie odniesienia do terminu „zabezpieczenie” należy rozumieć jako odniesienie do ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż ochrona kredytowa rzeczywista, o której mowa w art. 166 ust. 2 i 3 rozporządzenia. Powyższe dotyczy w szczególności ochrony kredytowej rzeczywistej, innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych. Efekty ograniczenia ryzyka kredytowego poprzez umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych ujmuje się w wartości ekspozycji. Dlatego w odniesieniu do rodzajów ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD, instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zgodnie z art. 181 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, tylko jeżeli ochrona ta nie została jeszcze uwzględniona w wartości ekspozycji w przypadkach określonych w art. 166 rozporządzenia i zgodnie z ust. 13 wytycznych.
13. Efekty ograniczenia ryzyka kredytowego poprzez kompensowanie pozycji bilansowych należy uwzględniać w wartości ekspozycji zgodnie z art. 166 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, natomiast wpływ ograniczenia ryzyka kredytowego poprzez umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań należy uwzględniać w wartości ekspozycji zgodnie z art. 166 ust. 2 rozporządzenia. Uwzględniając wpływ umów ramowych o kompensowaniu pozycji bilansowych i umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań, instytucje powinny przestrzegać wszystkich wymogów dotyczących tych technik określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 4

rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym dotyczących kryteriów kwalifikowalności i metod uznawania efektów ograniczania ryzyka za pomocą takich instrumentów.

14. W przypadku rodzajów ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje uzyskały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD, instytucje powinny uznawać efekty ochrony kredytowej niereczywistej zgodnie z art. 160 ust. 5, art. 161 ust. 3, art. 164 ust. 2 i 3 oraz art. 183 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
15. Instytucje mogą uwzględniać ubezpieczenie kredytu zgodnie z ust. 14, jeżeli powiązane z nimi techniki ograniczania ryzyka kredytowego można uznać za ochronę kredytową niereczywistą w świetle definicji zawartej w art. 4 ust. 1 pkt 59 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W szczególności instytucje mogą uwzględniać ubezpieczenie kredytu na podstawie art. 183 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 183 ust. 2 lub art. 183 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w zależności od tego, czy ubezpieczenie kredytu funkcjonuje de facto jako gwarancja, czy kredytowy instrument pochodny.
16. Traktowanie ratingów osób trzecich opisane w ust. 62–64 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD, z uwzględnieniem definicji ograniczania ryzyka kredytowego określonej w art. 4 ust. 1 pkt 57 rozporządzenia (UE) Nr 575/2013, nie kwalifikuje się jako metoda uznawania wpływu ograniczenia ryzyka kredytowego i nie jest objęte zakresem niniejszych wytycznych. W szczególności odpowiednia gwarancja, o której mowa w ust. 62 lit. a) wytycznych, oznacza jedną z form wsparcia umownego udzielanego dłużnikowi przez osobę trzecią, a zatem nie stanowi stosowanej przez instytucję techniki ograniczania ryzyka kredytowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 57 i 59 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

5. Wymogi kwalifikowalności

5.1 Wymogi kwalifikowalności dotyczące ochrony kredytowej rzeczywistej

17. Zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu ustanowienia wewnętrznych wymogów w zakresie pewności prawa zasadniczo zgodnych z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 3 rozporządzenia, w zakresie w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie zabezpieczenia, instytucje powinny dopilnować, żeby umowa o zabezpieczenie, na mocy której dostarczono zabezpieczenie, była skuteczna prawnie i możliwa do wyegzekwowania we wszystkich właściwych jurysdykcjach, dając instytucji prawo do upłynnienia zabezpieczenia lub objęcia własności przedmiotu zabezpieczenia w rozsądnych ramach czasowych, w tym w przypadku niewykonania zobowiązania, upadłości lub niewypłacalności dłużnika oraz, w stosownych przypadkach, depozytariusza zabezpieczenia.
18. Zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 do celów określenia wymogów wewnętrznych dotyczących wyceny zabezpieczenia, zasadniczo zgodnych z wymogami

określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 3 rozporządzenia, jeżeli oszacowania LGD uwzględniają istnienie zabezpieczenia, instytucje powinny zapewnić spełnienie wszystkich następujących warunków:

- (a) zasady dotyczące aktualizacji wartości zabezpieczenia w ramach poszczególnych rodzajów zabezpieczeń, w tym metody i częstotliwość monitorowania wartości zabezpieczenia, są spójne dla każdego rodzaju zabezpieczenia i są określone w wewnętrznej polityce instytucji;
- (b) w przypadku gdy rynek podlega znaczącym zmianom warunków, instytucje prowadzą monitorowanie ze zwiększoną częstotliwością.

19. Do celów art. 55 RST dotyczących metodyki oceny IRB i w celu zapewnienia zgodności z ogólnymi zasadami dotyczącymi pewności prawa i wyceny zabezpieczeń, o których mowa w ust. 17 i 18, wymogi wewnętrzne dotyczące pewności prawa i wyceny zabezpieczeń ustanawiane przez instytucje zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powinny być w pełni zgodne z następującymi wymogami zawartymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 3 rozporządzenia:

- (a) W przypadku zabezpieczeń finansowych powinny być zgodne z art. 207 ust. 3 i art. 207 ust. 4 lit. d) rozporządzenia.
- (b) W przypadku zabezpieczeń w formie nieruchomości i ekspozycji z tytułu leasingu uznawanych za zabezpieczone, gdy przedmiotem leasingu jest nieruchomość, powinny być zgodne z art. 208 ust. 2 i 3 rozporządzenia.

Do celów wyceny zabezpieczenia w formie nieruchomości i weryfikowania jego wartości na warunkach określonych w art. 208 ust. 3 lit. b) rozporządzenia instytucje powinny zapewnić następujące:

- (i) Zabezpieczenie w formie nieruchomości jest wyceniane przez niezależnego rzeczoznawcę na poziomie lub poniżej wartości rynkowej. W państwach członkowskich, które określiły w swoich przepisach ustawowych lub wykonawczych rygorystyczne kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, nieruchomość może być natomiast wyceniona przez niezależnego rzeczoznawcę na poziomie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości lub poniżej tej wartości. Instytucje powinny stawiać niezależnemu rzeczoznawcy wymóg, by przy ocenie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości nie brał pod uwagę czynników spekulacyjnych.
- (ii) Niezależny rzeczoznawca dokumentuje wartość rynkową lub wartość bankowo-hipoteczną nieruchomości w sposób jasny i przejrzysty.

- (iii) Wartość zabezpieczenia jest wartością rynkową lub bankowo-hipoteczną pomniejszoną tak, aby uwzględnić wyniki monitorowania oraz wszelkie uprzywilejowane roszczenia do nieruchomości.
 - (iv) Niezależny rzeczoznawca powinien posiadać kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie niezbędne do sporządzenia wyceny i powinien zachowywać niezależność od procesu podejmowania decyzji kredytowych. Jeżeli pracownik instytucji spełnia wszystkie wyżej wymienione warunki, może zostać uznany za niezależnego rzeczoznawcę.
- (c) W przypadku wierzytelności powinny być zgodne z przepisami art. 209 ust. 2 rozporządzenia. Za wartość wierzytelności należy uznawać kwotę należną z tytułu wierzytelności.
- (d) W przypadku innych zabezpieczeń rzeczowych oraz ekspozycji z tytułu leasingu uznawanych za zabezpieczone, jeżeli przedmiotem leasingu nie jest nieruchomość, powinny być zgodne z art. 210 lit. a) i g) rozporządzenia. Do celów przeprowadzania wyceny i aktualizacji wyceny zabezpieczenia zgodnie z art. 210 lit. g) rozporządzenia instytucje powinny wyceniać zabezpieczenie rzeczowe według jego wartości rynkowej, która powinna stanowić szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za zabezpieczenie w transakcji sprzedaży zawieranej na warunkach rynkowych pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy mają stanowczy zamiar zawarcia umowy.
- (e) W przypadku innego rodzaju ochrony kredytowej rzeczowej powinny być one zgodne z art. 212 ust. 1 lit. a) i art. 212 ust. 2 lit. f) rozporządzenia.
20. Instytucje powinny uzyskać opinię prawną potwierdzającą skuteczność prawną i możliwość wyegzekwowania umów o zabezpieczenie we wszystkich odpowiednich jurysdykcjach do celów ust. 17. Opinia ta powinna zostać:
- (a) uzyskana co najmniej w odniesieniu do każdego rodzaju umowy o zabezpieczenie; oraz
 - (b) wydana na piśmie przez radcę prawnego. Jeżeli radca prawny jest pracownikiem instytucji, powinien zachowywać niezależność od procesu podejmowania decyzji kredytowych, w ramach którego inicjowane lub odnawiane są dane ekspozycje.
21. Do celów ust. 20 instytucje mogą opierać się na jednej opinii prawnej wydanej w odniesieniu do kilku umów o zabezpieczenie, jeżeli opinia ta dotyczy tego samego prawa właściwego. Instytucje powinny uzyskać dodatkową opinię prawną w odniesieniu do wszystkich istotnych zmian warunków umów o zabezpieczenie, które mogłyby mieć wpływ na skuteczność prawną i możliwość wyegzekwowania danej umowy o zabezpieczenie. Jako przypadki istotnych zmian warunków umów o zabezpieczenie należy zawsze uznawać co najmniej zmiany ram prawnych mających zastosowanie do umów o zabezpieczenie i zastosowanie umów o zabezpieczenie do innych rodzajów ekspozycji lub innych rodzajów dłużników zaklasyfikowanych do innych

kategorii ekspozycji lub do innych rodzajów dłużników, czyli osób fizycznych lub podmiotów prawnych.

22. Do celów ust. 20 instytucje mogą opierać się na jednej opinii prawnej obejmującej kilka jurysdykcji. W szczególności jeżeli istnieją międzynarodowe uregulowania w postaci prawa międzynarodowego lub innego rodzaju międzynarodowych porozumień, opinia prawna może obejmować niektóre lub wszystkie jurysdykcje, w których obowiązują te uregulowania. W takim przypadku opinia prawna powinna co najmniej zawierać:
- (a) analizę, czy dane uregulowania zapewniają skuteczność prawną i możliwość wyegzekwowania zabezpieczenia we wszystkich jurysdykcjach, w których obowiązują przepisy;
 - (b) wyszczególnienie wszystkich jurysdykcji, w których obowiązują dane uregulowania;
 - (c) wyszczególnienie wszystkich form zabezpieczenia podlegających tym uregulowaniom.
23. Instytucje powinny zapewnić uzyskanie opinii prawnej lub opinii prawnych, o których mowa w ust. 20, potwierdzających, że umowa o zabezpieczenie, na podstawie którego udzielane jest inne zabezpieczenie rzeczowe, jest prawnie skuteczne i możliwe do wyegzekwowania co najmniej w następujących jurysdykcjach:
- (a) w jurysdykcji, której prawo reguluje daną umowę o zabezpieczenie;
 - (b) jeżeli prowadzony jest publiczny rejestr danego rodzaju zabezpieczenia – w jurysdykcji, w której zarejestrowane jest zabezpieczenie; w przeciwnym wypadku – w jurysdykcji, w której właściciel zabezpieczenia jest zarejestrowany, a w przypadku osób fizycznych – w której ma miejsce zamieszkania;
 - (c) jeżeli zostanie to uznane za istotne w przypadku danego zabezpieczenia, w jurysdykcjach, w których instytucja i dłużnik są zarejestrowani; każdorazowo gdy dłużnik jest osobą fizyczną – w jurysdykcji miejsca zamieszkania dłużnika;
 - (d) w jurysdykcji, w której najprawdopodobniej zostałyby w razie konieczności zrealizowane zabezpieczenie;
 - (e) w jakiegokolwiek innej jurysdykcji, jeżeli w przypadku danego zabezpieczenia zostanie to uznane za istotne.

5.2 Wymogi kwalifikowalności dotyczące ochrony kredytowej nierzeczywistej

24. Do celów art. 183 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje powinny uzyskać opinię prawną potwierdzającą, że umowa dotycząca ochrony kredytowej nierzeczywistej jest

prawnie skuteczna i możliwa do wyegzekwowania we wszystkich właściwych jurysdykcjach. Opinia ta powinna zostać:

- (a) wydana co najmniej w odniesieniu do każdego rodzaju ochrony kredytowej nierzeczywistej; oraz
 - (b) wydana na piśmie przez radcę prawnego. Jeżeli radca prawny jest pracownikiem instytucji, powinien zachowywać niezależność od procesu podejmowania decyzji kredytowych, w ramach którego inicjowane lub odnawiane są dane ekspozycje.
25. Do celów ust. 24 instytucje mogą opierać się na jednej opinii prawnej w odniesieniu do kilku umów dotyczących ochrony kredytowej nierzeczywistej, jeżeli dotyczy ona tego samego prawa właściwego. Instytucje powinny uzyskiwać dodatkową opinię prawną w odniesieniu do wszystkich istotnych zmian warunków umowy, które mogłyby mieć wpływ na skuteczność prawną i możliwość wyegzekwowania umowy dotyczącej danego rodzaju ochrony kredytowej nierzeczywistej. Jako przypadki istotnych zmian warunków umowy powinny zawsze być co najmniej uznawane zmiany ram prawnych mających zastosowanie do umowy dotyczącej ochrony kredytowej nierzeczywistej oraz stosowania umowy dotyczącej ochrony kredytowej nierzeczywistej do innych rodzajów ekspozycji, bądź też korzystanie z poręczycieli zaklasyfikowanych do innych kategorii ekspozycji lub do innych rodzajów poręczycieli, czyli osób fizycznych bądź podmiotów prawnych.

6. Efekty ograniczenia ryzyka kredytowego

6.1 Efekty ochrony kredytowej rzeczywistej

26. Instytucje mogą uznawać efekty ograniczenia ryzyka kredytowego wynikające z ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań oraz umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych określone w ust. 12 do celów art. 181 ust. 1 lit. c) – g) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
27. Na potrzeby uwzględnienia efektu ograniczenia ryzyka kredytowego związanego z wykorzystaniem umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 166 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucje powinny wykorzystywać, jako wartość ekspozycji stosowaną przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty, w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E*) obliczaną zgodnie z art. 220 ust. 3 lub art. 221 ust. 6 rozporządzenia.
28. Na potrzeby uwzględnienia efektu ograniczenia ryzyka kredytowego związanego z wykorzystaniem umów o kompensowaniu pozycji bilansowych zgodnie z art. 166 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje powinny wykorzystywać, jako wartość ekspozycji stosowaną przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty, E* obliczaną zgodnie z art. 223 ust. 5 rozporządzenia.
29. Do celów oszacowań LGD, o których mowa w art. 181 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz zgodnie z ust. 131 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD instytucje powinny obliczać zrealizowane LGD w odniesieniu do każdej ekspozycji objętej umową ramową o kompensowaniu zobowiązań lub umową o kompensowaniu pozycji bilansowych jako stosunek straty ekonomicznej do pozostałej do spłaty kwoty zobowiązania kredytowego w momencie niewykonania zobowiązania obliczonej jako E* zgodnie z ust. 27 lub 28. Instytucje powinny obliczać wysokość straty ekonomicznej na podstawie tej pozostałej do spłaty kwoty, przy czym żadne przepływy środków pieniężnych z tytułu kompensowania zobowiązań nie powinny być uwzględniane jako odzyskane należności po niewykonaniu zobowiązania w kwocie straty ekonomicznej. Niemniej zgodnie z ust. 131 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD należy pamiętać, że pozostała do spłaty kwota zobowiązania kredytowego w momencie niewykonania zobowiązania obliczona jako E* musi uwzględniać wszelkie zrealizowane dotychczas kwoty kapitału, odsetek lub opłat.
30. Do celów uwzględniania efektów ograniczenia ryzyka kredytowego w postaci zabezpieczeń zgodnie z art. 181 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 określone przez instytucję kryteria korygowania oszacowań LGD:

- (a) nie powinny prowadzić do zmniejszenia wartości oszacowań LGD, w przypadku gdy zabezpieczenie jest zobowiązaniem dłużnika o niższym lub takim samym stopniu uprzywilejowania jak zobowiązanie dłużnika wobec instytucji;
- (b) w przypadku roszczeń innych niż o najwyższym stopniu uprzywilejowania, powinny należycie uwzględniać wpływ na oszacowania LGD podporządkowania instytucji względem zabezpieczenia;
- (c) w przypadku innego zabezpieczenia rzeczowego powinny należycie uwzględniać prawdopodobną lokalizację zabezpieczenia w okresie kredytowania i wpływ, jaki może ona mieć na potencjalny brak zdolności instytucji do niezwłocznego uzyskania kontroli nad zabezpieczeniem i jego upłynnienia zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

6.2 Efekty ochrony kredytowej nierzeczywistej

31. Instytucje mogą uwzględniać wpływ ochrony kredytowej nierzeczywistej na potrzeby ograniczenia ryzyka kredytowego stosując jedną z następujących metod:

- (a) korektę oszacowań PD lub LGD zgodnie z art. 160 ust. 5, art. 161 ust. 3 i art. 164 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na podstawie kryteriów określonych przez instytucje zgodnie z art. 183 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wykorzystując w szczególności jedno z następujących podejść:
 - (i) niezależnie od podejścia stosowanego w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta, korekty klas, pul lub oszacowań LGD, w tym LGD na moment niewykonania zobowiązania oraz EL_{BE} – podejście polegające na uwzględnieniu ochrony kredytowej nierzeczywistej przy szacowaniu parametrów ryzyka zgodnie z dalszymi postanowieniami niniejszych wytycznych (dalej „podejście polegające na modelowaniu”);
 - (ii) jeżeli porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec gwaranta są lub byłyby uwzględniane w ramach metody IRB z użyciem lub bez użycia własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji – podejście polegające na zastąpieniu pierwotnych parametrów ryzyka zarówno PD, jak i LGD ekspozycji bazowej odpowiednimi wartościami PD i LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta zgodnie z dalszymi postanowieniami niniejszych wytycznych (dalej „podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka”);
 - (iii) niezależnie od podejścia stosowanego w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta, korekty klas, pul lub oszacowań LGD, w tym LGD na moment niewykonania zobowiązania oraz EL_{BE} , przy stosowaniu parametrów ryzyka – podejście polegające na przełamaniu procesu klasyfikacji kategorii ryzyka zgodnie z art. 172 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr

575/2013 i sekcji 8.2 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD (dalej „przełamanie”);

- (b) jeżeli instytucja stosuje metodę standardową w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta i nie ujmuje w efektów ograniczenia ryzyka kredytowego poprzez ochronę kredytową nierzeczywistą w oszacowaniach PD i LGD zgodnie z lit. a), wykorzystanie wagi ryzyka mającej zastosowanie w ramach metody standardowej zgodnie z art. 183 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (dalej „podejście polegające na zastąpieniu wag ryzyka”);
 - (c) obliczanie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem zgodnie z art. 153 ust. 3, art. 154 ust. 2, art. 161 ust. 4 i art. 164 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (tj. ujęcie podwójnego niewykonania zobowiązania).
32. Instytucje powinny posiadać jasną politykę oceny wpływu ochrony kredytowej nierzeczywistej na parametry ryzyka. Polityka ta powinna być spójna z wewnętrznymi praktykami instytucji w zakresie zarządzania ryzykiem i powinna odzwierciedlać wymogi określone w art. 183 ust. 2 i art. 183 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogi określone w niniejszych wytycznych. Instytucje powinny wyraźnie wskazać w powyższej polityce, która z metod opisanych w ust. 31 jest stosowana w odniesieniu do każdego systemu ratingowego i powinny stosować tę politykę w sposób konsekwentny w czasie.
33. Ochrona kredytowa nierzeczywista niespełniająca wymogów uznawalności gwarantów i gwarancji, o których mowa w art. 183 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w sekcji 5.2 niniejszych wytycznych, nie powinna być uznawana z wykorzystaniem żadnej z metod określonych w ust. 31. Do celów szacowania wysokości LGD przepływy środków pieniężnych uzyskane z tytułu zrealizowania niekwalifikującej się ochrony kredytowej nierzeczywistej powinny być traktowane tak, jakby zostały uzyskane bez skorzystania z ochrony kredytowej nierzeczywistej. Niezależnie od powyższego sposobu traktowania, instytucje powinny zbierać i odpowiednio ujmować informacje na temat źródeł przepływów środków pieniężnych z tytułu niekwalifikującej się ochrony kredytowej nierzeczywistej. Instytucje powinny regularnie monitorować poziomy takich przepływów środków pieniężnych, jak również stopień, w jakim wykorzystywane są określone rodzaje ochrony kredytowej nierzeczywistej. W razie konieczności instytucje powinny dokonywać odpowiednich korekt w celu uniknięcia obciążoności w oszacowaniach PD i LGD.
34. W przypadku gdy instytucje przyjmują podejście polegające na modelowaniu, o którym mowa w ust. 31(a)(i), powinny rozważyć uwzględnienie następujących elementów, a w stosownych przypadkach uwzględniać je w oszacowaniach LGD w sposób ostrożnościowy:
- (a) niedopasowanie walutowe między zobowiązaniem bazowym, a ochroną kredytową nierzeczywistą;

- (b) stopień, w jakim zdolność gwaranta do wypełnienia zobowiązania umownego wynikającego z umowy o ochronie kredytowej nieruchomości jest skorelowana ze zdolnością dłużnika do spłaty;
 - (c) stan niewykonania zobowiązania przez gwaranta i wynikającą z niego ograniczoną możliwość wypełnienia zobowiązań umownych w ramach ochrony kredytowej nieruchomości.
35. W przypadku gdy instytucje przyjmują podejście polegające na modelowaniu, o którym mowa w ust. 31(a)(i), ochrona kredytowa nieruchomości może być uznawana za czynnik ryzyka w systemie ratingowym. W szczególności może się to odbywać poprzez:
- (a) korygowanie tylko oszacowań LGD na podstawie historycznych doświadczeń związanych z obserwowanymi efektami ograniczenia ryzyka kredytowego w związku z ochroną kredytową nieruchomości na zrealizowane wartości LGD, z uwzględnieniem zrealizowanego odzysku należności i istotnych kosztów poniesionych w związku z egzekwowaniem ochrony kredytowej nieruchomości;
 - (b) korygowanie zarówno oszacowań PD, jak i oszacowań LGD, w przypadku gdy instytucje są w stanie przedstawić dowody empiryczne potwierdzające, że istnienie ochrony kredytowej nieruchomości ma wpływ na PD dłużnika i wykazać, że równoczesne korygowanie oszacowań PD i LGD nie skutkuje podwójnym uwzględnieniem efektu ochrony kredytowej nieruchomości lub niedoszacowaniem oczekiwanej straty.
- Korygowanie wyłącznie oszacowań PD należy w każdym przypadku uznać za niewłaściwe.
36. Instytucje mogą stosować podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka, o którym mowa w ust. 31(a)(ii), tylko jeżeli spełnione są następujące warunki:
- (a) ochrona kredytowa nieruchomości jest kwalifikowalna (jest uznana) zgodnie z odpowiednimi kryteriami ochrony kredytowej nieruchomości, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (b) instytucja może zasadnie oczekiwać, że koszty bezpośrednie związane ze skorzystaniem z ochrony kredytowej nieruchomości są nieistotne w stosunku do kwoty objętej ochroną kredytową nieruchomości;
 - (c) gwarant nie znajduje się w stanie niewykonania zobowiązania.
37. W przypadku gdy instytucje stosują podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka lub podejście polegające na zastąpieniu wag ryzyka, o których mowa odpowiednio w ust. 31(a)(ii) i 31(b), powinny:
- (a) gromadzić i przechowywać informacje dotyczące charakterystyki i jakości dłużnika oraz ekspozycji i wykorzystywać te informacje przy szacowaniu PD dłużnika zgodnie z wytycznymi EUNB dotyczącymi szacowania PD i LGD;

- (b) do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem uwzględniać oddzielnie ekspozycje bezpośrednie wobec gwarantów oraz ekspozycje zabezpieczone zapewnioną przez nich ochroną kredytową nieruchomością;
 - (c) określać odrębny zakres stosowania modeli LGD i obliczać oddzielnie wagę ryzyka dla tego rodzaju ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych gwarancjami, których parametry ryzyka PD i LGD są zastępowane lub którym przypisano wagę ryzyka gwaranta. W przypadku ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych gwarancjami wchodzących w zakres stosowania podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów ryzyka lub podejścia polegającego na zastąpieniu wag ryzyka instytucje nie mają obowiązku szacowania wartości LGD innych niż LGD porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwarantów, jeżeli stosują podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka.
38. Do celów ust. 37, jeżeli dana ochrona kredytowa nieruchomością nie obejmuje pierwotnej ekspozycji w całości, instytucje powinny być w stanie przypisać – do części ekspozycji nieobjętej ochroną kredytową nieruchomością – oszacowane wartości PD i LGD odnoszące się do pierwotnej ekspozycji bez uwzględniania wpływu danej ochrony kredytowej nieruchomością. Ponadto obliczając zrealizowaną wartość LGD mającą zastosowanie do części ekspozycji nieobjętej zakresem ochrony kredytowej nieruchomością, instytucje powinny przypisywać przepływy środków pieniężnych i koszty w następujący sposób:
- (a) Przepływy środków pieniężnych otrzymane od gwaranta powinny być przypisywane do części ekspozycji objętej zabezpieczeniem, natomiast przepływy pieniężne pochodzące z innych źródeł do części ekspozycji nieobjętej zakresem ochrony kredytowej nieruchomością. W przypadku ekspozycji objętych jednocześnie ochroną kredytową nieruchomością, przepływy środków pieniężnych z tytułu ochrony kredytowej nieruchomością powinny być przypisywane do części ekspozycji objętej tą ochroną kredytową nieruchomością, zgodnie z wytycznymi zawartymi w ust. 46.
 - (b) Koszty pośrednie należy przypisywać do poszczególnych części ekspozycji zgodnie z wytycznymi zawartymi w ust. 113 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD.
 - (c) Koszty bezpośrednie, które są bezpośrednio związane z realizacją ochrony kredytowej nieruchomością, należy przypisywać do części ekspozycji objętej zabezpieczeniem, natomiast wszelkie inne koszty pośrednie należy przypisywać do części ekspozycji nieobjętej zakresem ochrony kredytowej nieruchomością. W przypadku ekspozycji objętych jednocześnie ochroną kredytową nieruchomością koszty bezpośrednio związane z realizacją ochrony kredytowej nieruchomością powinny być przypisywane do części ekspozycji objętej zabezpieczeniem zgodnie z wytycznymi zawartymi w ust. 46.
39. W przypadku gdy instytucje przyjmują podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka, a w stosunku do dłużnika zidentyfikowano niewykonanie zobowiązania, stosuje się następujące zasady:

- (a) Za wagę ryzyka części ekspozycji objętej zabezpieczeniem należy uznawać wagę porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta, którego nie dotyczy niewykonanie zobowiązania.
 - (b) Oczekiwaną stratą zabezpieczonej części ekspozycji powinna być strata porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta, którego nie dotyczy niewykonanie zobowiązania.
 - (c) Jeżeli gwarant pozostaje w stanie wykonywania zobowiązania, część ekspozycji objętą zabezpieczeniem należy uznawać za dotkniętą niewykonaniem zobowiązania na potrzeby obliczania niedoboru lub nadwyżki IRB zgodnie z art. 159 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i sekcji 8.4 wytycznych EUNB dotyczących szacowania PD i LGD.
40. W przypadku gdy instytucje stosują podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka, pozostałe narzędzia walidacji ilościowej wymagane zgodnie z art. 185 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powinny obejmować porównanie oczekiwanej straty dla porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta z obserwowanymi wskaźnikami strat w stosunku doekspozycji lub części ekspozycji wobec dłużników niewykonujących zobowiązania, które były uznawane za zabezpieczone przed niewykonaniem zobowiązania.
41. W sytuacji gdy w indywidualnych przypadkach instytucje korygują parametry ryzyka poprzez uznawanie ochrony kredytowej nierzeczywistej z wykorzystaniem przełamania, o których mowa w ust. 31(a)(iii), instytucje powinny być w stanie uzasadnić, że charakter i cechy ochrony kredytowej nierzeczywistej nie zezwalają na stosowanie metod opisanych w ust. 31(a)(i), 31(a)(ii) lub 31(b) w celu uwzględnienia wpływu ograniczenia ryzyka kredytowego za pomocą ochrony kredytowej nierzeczywistej.
42. W przypadku gdy instytucja przyjmuje jedno z podejść opisanych w ust. 31(a), a uzyskane przy jego użyciu szacunki generują niższą wagę ryzyka niż ta, która miałaby zastosowanie do identycznej pod innymi względami ekspozycji, w odniesieniu do której instytucja nie ma ochrony kredytowej nierzeczywistej, ostateczna waga ryzyka nie może być niższa niż waga ryzyka porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta zgodnie z art. 161 ust. 3 i art. 164 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, co oznacza, że stosuje się dolny limit wagi ryzyka.
43. Do celów stosowania podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów ryzyka i obliczania dolnego limitu wagi ryzyka, w przypadku gdy instytucje nie uzyskały od właściwego organu zezwolenia na stosowanie własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta, w celu określania wartości LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta instytucje powinny stosować wartości LGD określone zgodnie z art. 161 ust. 1 rozporządzenia.
44. Do celów stosowania podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów ryzyka i obliczania dolnego limitu wagi ryzyka wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej powinna być następująca:

- (a) Wartość ochrony kredytowej nieruchomości należy określać zgodnie z art. 233 i art. 239 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Wszelkie potencjalne niedopasowanie terminów zapadalności należy ujmować w skorygowanej wartości ochrony kredytowej nieruchomości zgodnie z art. 239 ust. 3 rozporządzenia, natomiast termin zapadalności porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta powinien być taki sam jak termin zapadalności ekspozycji wobec dłużnika.
- (b) Jeżeli ochrona kredytowa nieruchomości obejmuje wartość ekspozycji pozostającej po ściągnięciu wierzytelności od dłużnika oraz, w stosownych przypadkach, inne formy ograniczania ryzyka kredytowego, instytucje powinny stosować ostrożne szacowanie wartości ochrony w oparciu o dotychczasowe doświadczenia.
- (c) Wartością ochrony kredytowej nieruchomości spełniającą wymogi art. 215 ust. 1 lit. a) akapit drugi lub art. 215 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 może być maksymalna kwota, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić w przypadku niewykonania zobowiązania lub niedokonania płatności przez kredytobiorcę lub w przypadku wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych.

45. Instytucje powinny obliczać dolny limit wagi ryzyka w następujący sposób:

- (a) W przypadku gdy ekspozycja jest objęta kilkoma instrumentami ochrony kredytowej nieruchomości, z których każdy obejmuje ochroną różne części ekspozycji, instytucje powinny obliczać dolny limit wagi ryzyka jako – ważoną wartością ekspozycji – średnią wagę ryzyka porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec poszczególnych gwarantów.
- (b) W przypadku gdy ekspozycja jest objęta kilkoma instrumentami ochrony kredytowej nieruchomości, przy czym dwa lub więcej z nich obejmuje ochroną tę samą część ekspozycji, wówczas instytucje powinny obliczać dolny limit wagi ryzyka dla tej części ekspozycji jako najniższą z wag ryzyka każdej porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta. Przy obliczaniu każdej wagi ryzyka wartość LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec każdego z gwarantów może uwzględniać wpływ pozostałej istniejącej ochrony kredytowej nieruchomości.
- (c) W przypadku gdy którakolwiek część ekspozycji nie jest objęta żadną ochroną kredytową nieruchomości, instytucje powinny przypisywać tej części ekspozycji wagę ryzyka mającą zastosowanie do takiej ekspozycji wobec dłużnika bez żadnej ochrony kredytowej nieruchomości; w takim przypadku powinny obliczać dolny limit wagi ryzyka jako ważoną wartością ekspozycji średnią wagę ryzyka mającej zastosowanie do części ekspozycji objętej ochroną kredytową nieruchomości oraz wagę ryzyka mającą zastosowanie do pozostałej części ekspozycji.
- (d) Do celów obliczania ważonej wartością ekspozycji średniej wagi ryzyka zgodnie z ust. (a) i (c) każda waga ryzyka powinna być obliczana oddzielnie i ważona odpowiednim udziałem w wartości ekspozycji.

46. Do celów ust. 45 i w celu uwzględnienia efektów kilku technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnych z podejściami określonymi w ust. 31 należy spełnić wszystkie następujące warunki:

- (a) Instytucje powinny posiadać jasną politykę dotyczącą przypisywania, kolejności i uznawania ochrony kredytowej rzeczywistej i nierzeczywistej, zgodną z wewnętrznym procesem odzyskiwania i ściągania należności.
- (b) Instytucje nie powinny dwukrotnie uznawać efektów tego samego ograniczenia ryzyka kredytowego; przykładowo alokując ochronę kredytową rzeczywistą między część ekspozycji objętą ochroną kredytową nierzeczywistą, a część ekspozycji nieobjętą ochroną kredytową nierzeczywistą, nie należy zezwalać na podwójne uznawanie ochrony kredytowej rzeczywistej.
- (c) Instytucje powinny stosować te podejścia w sposób spójny; a zatem:
 - (i) Nie należy zezwalać na podział części ekspozycji objętej daną ochroną kredytową nierzeczywistą na dwie części i stosowanie w odniesieniu do jednej z nich podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów ryzyka lub podejścia polegającego na zastąpieniu wag ryzyka, a do drugiej podejścia polegającego na modelowaniu.
 - (ii) W przypadku występowania kilku instrumentów ochrony kredytowej nierzeczywistej obejmujących co najmniej częściowo tę samą część ekspozycji, instytucje powinny ustanowić odpowiednie kryteria decydowania, z której ochrony kredytowej nierzeczywistej korzystać do celów zastępowania parametrów ryzyka. Instytucje powinny określić te kryteria w swoich wewnętrznych politykach dotyczących korygowania oszacowań PD i LGD zgodnie z ust. 38. Bez uszczerbku dla ppkt (i) instytucjom wolno dzielić część ekspozycji objętą daną ochroną kredytową nierzeczywistą na dwie części i stosować w odniesieniu do jednej z nich podejście polegające na zastąpieniu parametrów ryzyka przy jednoczesnym uwzględnieniu efektów pozostałej części danej ochrony kredytowej nierzeczywistej w ramach stosowania podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów do pozostałej ochrony kredytowej nierzeczywistej; w szczególności wpływ ograniczenia ryzyka pozostałej części ochrony kredytowej nierzeczywistej może być uwzględniany w LGD porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec pozostałych istniejących gwarantów zgodnie z ust. 47.

47. Do celów uwzględniania wpływu ograniczenia ryzyka kredytowego za pomocą kilku instrumentów ochrony kredytowej, które w wyniku alokacji dokonanej przez instytucję zgodnie z ust. 46 obejmują tę samą część danej ekspozycji, instytucje mogą stosować jedno z podejść określonych w ust. 31(a). W szczególności do celów stosowania podejścia polegającego na zastąpieniu parametrów ryzyka i obliczania dolnego limitu wagi ryzyka instytucje powinny stosować następujące metody szacowania wartości LGD dla porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta, w tym wpływu ograniczenia ryzyka kredytowego dodatkowej ochrony kredytowej:

- (a) W przypadku gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec gwaranta wchodzą w zakres systemu ratingowego, w odniesieniu do którego instytucja nie otrzymała uprzedniego zezwolenia na stosowanie własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucja powinna stosować wartości LGD, o których mowa w art. 161 ust. 1 rozporządzenia, uwzględniające, w stosownych przypadkach, ochronę kredytową rzeczywistą poprzez zastosowanie odpowiednich wymogów zawartych w części trzeciej tytuł II rozdział 4 rozporządzenia.
- (b) W przypadku gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec gwaranta wchodzą w zakres systemu ratingowego, w odniesieniu do którego instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucja powinna stosować wartość LGD porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta uwzględniającą wpływ dodatkowej ochrony kredytowej nierzeczywistej lub rzeczywistej. Jeżeli instytucje nie są w stanie uwzględnić tej dodatkowej ochrony kredytowej w szacunkach LGD porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec gwaranta, wówczas:
- (i) jeżeli wartość LGD niezabezpieczonych ekspozycji wobec gwaranta jest niższa niż wartość LGD niezabezpieczonych ekspozycji wobec dłużnika lub równa tej wartości, instytucje powinny stosować w odniesieniu do ekspozycji wobec dłużnika oszacowania LGD uwzględniające wpływ dodatkowej ochrony kredytowej; lub
 - (ii) jeżeli wartość LGD niezabezpieczonych ekspozycji wobec gwaranta jest wyższa niż wartość LGD niezabezpieczonych ekspozycji wobec dłużnika lub jeżeli instytucje nie są w stanie dokonać takiego porównania, powinny:
 - w przypadku gwarantów niedetalicznych stosować albo odpowiednie wartości LGD przewidziane w art. 161 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, uwzględniające, w stosownych przypadkach, ochronę kredytową rzeczywistą poprzez zastosowanie odpowiednich wymogów określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 4 rozporządzenia, albo szacunki LGD mające zastosowanie do niezabezpieczonych ekspozycji wobec gwaranta. Wybór między tymi dwoma opcjami powinien być spójny w odniesieniu do rodzaju ekspozycji gwaranta;
 - w przypadku gwarantów detalicznych stosować oszacowania LGD mające zastosowanie w odniesieniu do niezabezpieczonych ekspozycji wobec gwaranta.